

Omar a mršina

Nastal opravdový a hnusný podzim, se všemi doprovodnými jevy. Nejdříve zežloutlo listí (jiné barvy díky své barvosleposti nevidím, ale ostatní normální barvočivci se bůhvíproč rozplývají), pak začalo mrholit, přišly mlhy a deště. Foukal studený vítr a rozhodně to nebylo krásné mezidobí babího léta. Na konec této sezony nám zbylo území Žandova a Horní Police. Vyráželi jsme už za tmy, na Českolipsku je navíc úplně jiné počasí než u nás, takže nešlo ráno z okna spekulovat, jak přes den bude. Improvizovali jsme a čekali, jak to na místě dopadne. To mělo za důsledek množství zbytečných cest a zkažené nálady, promočených svršků, map a lejster.

Zrána jsme zpracovávali centra všech měst a obcí a s výletem do volné krajiny čekali, až se mlha zvedne. Je tu hrozně krásně – mlhou podpořená podzimní intimita, vůně spadaného listí, plno zvířecí, chalupáři už v teple měst zalezlí a neobtěžující, všude ještě nějaké sladké ovoce. Pole přehledná, zoraná a osetá ozimy, ale to bláto! Byli jsme oba permanentně zasvinění a neustále mokří, nemělo ani cenu doma boty sušit. I přes jejich neustálé napouštění jelením lojem stejně po nějakém čase a brodění se mokrou trávou nabobtnaly, takže už jsem byl proti mokřým nohám imunní. Nosil jsem nepromokavý kabát, za který jsem schovával před deštěm mapu, avšak po čase jsem ho zevnitř pokaždé zapotil a připadal jsem si jako v soukromé parní lázni. V autě se z nás obou večer při návratu jenom kouřilo a Omar zezadu krásně smrděl.

Zrovna jsem mapoval v mapě nevyznačený terénní břeh, když jsem si všiml, že Omar opodál jezdí bokem v trávě a tře se pokaždé z jiné strany. Myslel jsem, že se čistí, ale jenom do chvíle, kdy kolem mě proběhl a já jsem ucítil i na tu vzdálenost strašný smrad. Došlo mi, že se nečistil, ale naopak se vyvával v nějaké mršině. Zastavil jsem, opřel se o kolo a zavolal ho k sobě. Dost neochotně přiběhl:

co je to za nové manýry, v terénu kontrola? To tu ještě nebylo, taková zbytečná buzerace! Na těle měl nějaký eklhaft, dokonce i obojek tím byl obalený, smrad v jeho blízkosti zesílil, až se mi zvedal žaludek. Hrůza. V mapě jsem vyhledal nejbližší vodní plochu a změnil směr. Cestou jsem se snažil od Omara distancovat, ten odér byl ale hrozný v každé pozici. Byla to ale vodní plocha pouze administrativní – rybník měl prorvanou hráz a uprostřed bylo jenom bahno. Další rekognoskace mapy a změna směru, ale to už jsme měli kliku. Několikrát jsem hodil klackem a myslel si, že to Omar při plavání ze sebe smyje sám, ale byla to materie velmi přilnavá a studené vodě odolná. I když na něm už nebylo znečištění patrné, strašný zápach přetrvával. Nevadí, máme před sebou celý den, musí to nějak vyvanout, nebo to ze sebe dostane při pohybu vysokou mokrou trávou. Při krátkých zastávkách na jídlo a pití jsem se snažil být z přímky směru: vítr–Omar–já, ale moc to nepomáhalo. Omar se časem začal divit, proč ho dneska občas nepohladím, a začal se sám bez odezvy lísat.

Vlezlý smrad vydržel po celý zbytek dne, v autě se nedalo dýchat nosem. I když jsme cestou z garáže opět zmokli, doma jsem ve sklepě hadicí a studenou vodou umyl kolo i s Omarem. Použil jsem i zbytek jádrového mýdla s jelenem a starým hadrem ho drhnul – Omar jenom čuměl, to se mu ještě nestalo. Před dveřmi bytu jsem ho vyfrotýroval jeho osuškou, práh překračoval na pohled nebývale čistý. Nejdříve se vrhl na svoji misku, potom na paničku.

„To se nemůžeš venku zout?“ pronesla Žena.

Když jsem vše uvedl na pravou míru, šel Omar v koupelně do vany, tentokrát za použití teplé vody a vonných šamponů. Chudák držel a nechal se od paničky od hlavy k patě napěnit, pak byl spláchnut teď už příjemně teplou sprchou a očuchán. Potom byl vyfrotýrován *naší* osuškou (ta jeho strašně smrděla a hned šla do pračky). Z vany vylezl již zcela sterilní pes, mohl by opticky jít i na operační sál – smrad však nebral konce. „Prosím tě, kde jste

dneska lezli, chce se mi z vás zvracet!“ Marně jsem se lísal, že *já* nesmrdím.

I když večer Omar vyschnul, smrad ještě trochu přetrvával. Žena ho nastříkala nějakým svým oděrem, ale výsledná směsice pachů byla o to horší. Na noc jsme byli vyhnáni do kanceláře. Několikrát jsem se vzbudil smradem a vykopal Omara z gauče, ale vždycky ke mně nějak přilezl. Druhý den jsem z něho nespustil oči, aby se situace neopakovala, ale choval se civilizovaně a přes den z něj ten smrad konečně vyprchal.

